

mängiks!" Naene kostis: „eks sa siis kohe ütles, mis siis koera pärast nii suure mures oled? Dja-Kaarlel on kaks tükki, ühe annavad hää meelega meile.“ „Sa ei saa aru,“ ütles mees, „mis ma koerast hoolin, räägin lapsest, oleks küll väga armas kui meil oleks üks poisike!“ „Poisikest ja igatsed,“ vastas nüüd Kaie kahwatanud näuga ja wesi silmis, — „aga see ei ole õige sinust, et sa seda himustad, mis Jumal meile ei annud. Ei see ole õige!“ „Kallis Kaie,“ meelitas mees, „ära nutta! ma ei wõi su silmis wett näha. Ega ma Jumala wastu ei taple. Waata mu nõuu on see: Dtsa-Tõnul on kuus last, tead isegi, mees on waese terwisega, lapsed aga naese kätte pihtade jauls, ja on neil raske küll neid kaswatada. Wanem poeg Lull on ilus terane laps ja lahke meelega, mis arwad, kui selle wõtame ja kaswatame?“ Naene raputas pääd ja ütles: „Sull on lahke süda, aga eks rahakott ole pisukene.“ „Noh, ega Lulli kõhtgi pole suurem; kus meie kahekeske sõdme, saab tema ka weel kõhu täie. Wana kuub

on warna otsas, sest teed isi poisile kuue, mina teen kingad, ära kardada!“ „Jah,“ kostis Kaie, „küllap toitu ja kuue saab, aga misga pärast kaswatada? Ei Madiis, oleks hää küll, aga meile kaswandik ei sünni!“ „Miks ei sünni?“ ütles mees, „leiba on meil Jumal tänatud ikka olnud; pois aitab töö juures ja teeb sulle kingi. Tema wiib siis ka tööd tellijate kätte ja meie ei wiida enam sellega aega.“ — „Jah Madiis, oleks hää küll, aga mõtle ikka, meie oleme waesed!“ kostis Kaie. „Teised on waesemad ja toidawad wahest kümme last. Mõttele ometi, kui Lull siin on ja loeb meile homiku ja õhtupalwet, wiib mune mõisa ja kiriku juure, toimetab wahemaid asju, aitab sind!“

„Ja, jah,“ ütles Kaie, „oleks hää, aga — —“ „Sa siis,“ rääkis Madiis edasi, „kui ma kodust ära olen, siis tema ajab sinuga juttu ja tead isi, tema jutt on ilus kuulda.“ „Jah, tõsi küll!“ ohkas Kaie. Madiis lisas: „Sa siis kui sureme, paneb Lull meid puhkama ja õnnistab weel meie põrmu hauas.“